Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2004 r., w postępowaniu: Ergün Torun przeciwko Stadt Augsburg, interwenienci: 1) Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2) Landesantwaltschaft Bayern

(Sprawa C-502/04)

(2005/C 31/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, postanowieniem Bundesverwaltungsgericht z dnia 3 sierpnia 2004 r., w sprawie w postępowaniu: Ergün Torun przeciwko Stadt Augsburg.

Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy dorosłe dziecko pracownika tureckiego zatrudnionego legalnie w Republice Federalnej Niemiec od ponad 3 lat, które ukończyło z sukcesem naukę zawodu mechanika w przemyśle i otrzymało dyplom technika, traci prawo pobytu oraz wiążące się z nim prawo przyjęcia dowolnej oferty pracy wynikające z art. 7 zd. drugie decyzji 1/80 Rady Stowarzyszenia – z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 14 decyzji 1/80 – gdy opuszcza terytorium przyjmującego Państwa Członkowskiego na dość długi okres bez uzasadnionego powodu, nawet jeżeli

   a) wspomniane dorosłe dziecko odbyło karę 3 lat pozbawienia wolności za kradzież z bronią w ręku i przestępstwa związane z handlem środkami odurzającymi, której wykonania następnie nie zawieszono i którą, wziąwszy pod uwagę okres tymczasowego aresztowania, odbył w całości?

   b) wykonywało ono legalnie pracę zarobkową w Republice Federalnej Niemiec i nabyło w związku z tym osobiście prawo pobytu wynikające z prawa do pracy na podstawie art. 6 ust. 1 drugie i trzecie tiret decyzji 1/80, które następnie utraciło?

      Czy utraciło ono to prawo z tego powodu, że

      aa) zostało zwolnione z ostatniego miejsca pracy bez wypowiedzenia ze względu na uzależnienie od środków odurzających?

      bb) zostało skazane na karę 3 lat pozbawienia wolności za kradzież z bronią w ręku i przestępstwa związane z handlem środkami odurzającymi, której wykonania nie zawieszono nawet po jej orzeczeniu i którą musiało odbyć, wziąwszy pod uwagę okres tymczasowego aresztowania, w całości i że było wyłączone z rynku pracy przez cały okres trwania tej kary, a znalazło zatrudnienie w przedsiębiorstwie zatrudniającym na czas określony około miesiąca po opuszczeniu zakładu karnego, w sytuacji, gdy nie miało już wtedy prawa pobytu w Republice Federalnej Niemiec.

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: czy obywatel turecki traci prawo do pracy wynikające z art. 6 ust. 1 drugie i trzecie tiret decyzji 1/80 w sytuacji opisanej w pytaniu pierwszym, lit. b)?

Skarga wniesiona dnia 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-505/04)

(2005/C 31/29)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 8 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując lub w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza [1] w odniesieniu do Gibraltaru, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 16 wspomnianej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 1 stycznia 2003 r.

(1) Dz.U. L 206, 31.7.2001, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Wielkie Księstwo Luksemburga) wyrokiem z dnia 7 grudnia 2004 r., w postępowaniu: Graham J. Wilson przeciwko Conseil de l'Ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg

(Sprawa C-506/04)

(2005/C 31/30)

(Język postępowania: francuski)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Cour administrative (Wielkie Księstwo Luksemburga) wyrokiem z dnia 7 grudnia 2004 r., który wpłynął do Trybunału w dniu 9 grudnia 2004 r., w postępowaniu: Graham J. Wilson przeciwko Conseil de l'Ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg.

Cour administrative (Wielkie Księstwo Luksemburga) zwrócił się do Trybunału o orzeczenie w sprawie następujących pytań:

1) Czy art. 9 dyrektywy 98/5 (1) mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on procedurę odwoławczą przewidzianą w ustawie z dnia 10 sierpnia 1991 r., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 listopada 2002 r.?

2) W szczególności, czy organy odwoławcze takie jak komisja dyscyplinarna i administracyjna oraz odwoławcza komisja dyscyplinarna i administracyjna stanowią „krajowe środki odwoławcze" w rozumieniu art. 9 dyrektywy 98/5 oraz czy art. 9 należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on środki prawne wymagające zwrócenia się do jednego lub kilku tego rodzaju organów przed umożliwieniem wystąpienia z kwestią prawną do „trybunału lub sądu" w rozumieniu art. 9?

oraz, z zastrzeżeniem udzielenia następnie odpowiedzi na pytanie dotyczące właściwości sądu administracyjnego i dopuszczalności środka odwoławczego, bez uszczerbku dla wszystkich zarzutów formalnoprawnych i materialnoprawnych stron, o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

3) Czy właściwe organy Państwa Członkowskiego upoważnione są, by poddać prawo prawnika z danego Państwa Członkowskiego do stałego wykonywania zawodu prawnika posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w kraju pochodzenia na obszarach działalności wyszczególnionych w art. 5 dyrektywy 98/5/WE wymogowi znajomości języków tego Państwa Członkowskiego?

4) W szczególności, czy właściwe organy mogą postawić warunek, że prawo wykonywania zawodu zależy od zdania egzaminu ustnego ze wszystkich (lub niektórych) z trzech głównych języków przyjmującego Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia właściwym organom sprawdzenia, czy prawnik opanował te trzy języki; a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy i jakie są wymagane gwarancje proceduralne?

(1) Dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mająca na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77 z 14.3.1998, str. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 10 grudnia 2004 r., w sprawie Magpar VI B.V. przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-509/04)

(2005/C 31/31)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 13 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandzki Sąd Najwyższy), Niderlandy, wydanym w dniu 10 grudnia 2004 r. w sprawie Magpar VI B.V. przeciwko Staatssecretaris van Financiën.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 69/335/EWG (1) w brzmieniu zmienionym dyrektywą 73/79/EWG (2) należy interpretować w taki sposób, że jeśli spółka w ciągu pięciu lat od nabycia udziałów w trakcie łączenia, które jest zwolnione z podatku kapitałowego, przestaje posiadać te udziały, gdyż spółka, w której posiadała udziały jest przedmiotem łączenia, to wymagania, o których mowa w powyższym przepisie dyrektywy, mają zastosowanie do udziałów w spółce przejmującej?